

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

Lauantai 6.7.2019
Iltaseurat klo 18.30
Alva Grünthal

Istun rakkaan kotini, Helsingin Körttikodin Ylätalon keittiössä, ja juon aamukahvia. ”Onks susta Jumala olemassa?” kysyy vastapäätä istuva kämppikseni. Meistä kumpikaan ei ole teologi, mutta nyt me pohdimme tätä teologista ydinkysymystä, joka kummankin mielessä aina ajoittain pyörii. Vastausta emme tiedä, mutta kysymys silti kiinnostaa, ja otamme sen avoimin mielin aamupalapöytämme aiheeksi.

Hengellisiä tai teologisia pohdintoja käydään Körttiksellä harva se päivä. En kuitenkaan aina pysy perässä keskustelun pääpiirteissäkään, sillä kun pöytään kokoontuvat gradujaan kasaan taittelevat teologit tai aiheista kotona kuulleet pappisperheiden lapset, menevät termit ja tulkinnat usein yli ymmärryksen. Tällöin minä olen yleensä hiljaa.

Jotenkin koen, että tällaiset sivistyneet ihmiset ovat perillä Jumalasta, kun taas minusta Jumala on kauempana. Koen, että Jumala on niiden juttu, jotka tietävät ja ymmärtävät. Itseni luen enemmän siihen porukkaan, joka ei tiedä tai ymmärrä. Jos haluan löytää Jumalan, minun tulee tietää ja ymmärtää lisää, koska Jumala täytyy tuntea voidakseen tähän uskoa.

Ensimmäisenä asukasvuonnani ajattelen, että ehkä sitten joskus vanhempana asukkaana olen itsekin jotain oppinut ja kenties jo tarpeeksi sivistynyt osallistuakseni keskusteluun. Kun kolmen vuoden jälkeen tulee minun aikani jatkaa matkaani Körttikodin rakastavien seinien sisältä eteenpäin, joudun kuitenkin toteamaan oppineeni vain sen, miten pientä oma teologinen tietämykseni onkaan.

Vuosien aikana olen kyllä yrittänyt etsiä sisimmästäni joitain hengellisiä oivalluksia, joita voisin muiden kanssa esimerkiksi Körttiksen seuroissa jakaa, mutta olen tiedon sijaan vain kysymyksiä täynnä. Pohdin paitsi Jumalan olemassaoloa, myös esimerkiksi sitä, mitä on hyvyys tai armo, mikä elämässä on tärkeää ja miksei Jumalaan ja tieteeseen voisi uskoa aivan hyvin yhtä aikaa.

Jollain tavalla olen ennenkin kokenut itseni jonkinlaiseksi puolimatkan kristityksi. En tunne rippikoulutusoakaan kummemmin Raamattua tai Katekismusta, eikä suvussani ole yhtään pappia. Aholansaaren rippileirillekin ja herännäisyyden pariin päädyin vain, koska isoveljeni oli sinne sattumalta päätyneet paria vuotta aikaisemmin. Siellä nuorten kesken ei koskaan erityisemmin käyty keskusteluja Jumalasta, koska haluttiin toisaalta kunnioittaa muiden näkemyksiä. Tärkeä tarkoitus siinäkin ajatuksessa. Joka tapauksessa Jumala on tuntunut pakostakin jotenkin kaukaiselta.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

Päädynkin hyvin usein tutkailemaan ja kyseenalaistamaan sitä, uskonko Jumalaan ollenkaan ja uskonko oikein. Onko Jumala minulle olemassa, vai onko Hän olemassa vasta sitten, kun tunnen Hänet?

Etsin ulospääsyä kaivautumalla herännäisyyden ydinajatuksiin. Päässäni pyörivät esimerkiksi käsitteet armo, ikävä, pieni ihminen ja suuri Jumala. Näistä sanoistako kriteerini kirjaviisaudelle ovat kummunneet? Erään kerran seurojen hiljaisuudessa omaan sisimpään porautuessani ja oivalluksia etsiessäni törmäänkin ajatukseen, että mitä jos minun ei tarvitsekaan oivaltaa. Entä jos juuri se porautuminen ja etsiminen onkin aivan riittävää? Jos juuri sillä kurkotankin lähelle Jumalaa ja Jumala lähelle minua.

Rupeat vierastamaan ajatusta, että Jumalan voisi vain tiedolla saavuttaa. Kuin yrittäisin itse ottaa itselleni Jumalaa suuremman roolin, jossa kokonaiskuva on täysin hallussa. Jos nimittäin ihminen on pieni ja Jumala suuri, eikö asia ole juuri päinvastoin? Ehkäpä voisinkin luottaa siihen, että vaikka minä en ymmärrä Jumalaa, ymmärtää Hän silti minua.

Myös Siionin virsiin uppoutuessani kuulen vahvistusta ajatukselleni. Rippikouluikäisenä veisattu virsi 42 saa uuden kaiun korvissani. ”Kyllä syntinenkin veisata saa, huutaa avuksensa Vapahtajaa. Siksi laulan ja siksi veisaan.” Syntinenkin — tässä tapauksessa tietämätön, ymmärtämätön — saa veisata. Syntinenkin saa kääntyä Vapahtajan puoleen huutamalla tätä avukseen. Ja siinä on syy, miksi seurapenkissä istun: siksi laulan ja siksi veisaan.

Herännäisyyden perussanoma tarjoaakin lohdullista tilaa ymmärtämättömyydelle. Tärkeää ei olekaan tietäminen ja valmiiden sanojen antaminen eli perillä oleminen, vaan etsiminen, eksyminen, kaipaaminen ja kysyminen. Ymmärtääkseni jokaisella on lupa mennä kysymyksiä kohti ja pienentyä oman vajavaisuuden äärelle sen sijaan, että pitäisi kasvaa suuremmaksi, osaavammaksi ja tietävämmäksi.

Omassa päässäni pyörivät monet kysymykset. Miksi elämää on olemassa? Mikä on oikein? Rakastetaanko minua? Haluaisin, että kaikille annettaisiin mahdollisuus esittää kysymyksiä vastausten tietämisen sijaan, ja ettei Jumalaa vahingossa vedettäisi pois sellaisilta, jotka eivät tiedä Hänestä niin paljoa. Uskon nimittäin, etten ole ainoa seuravieras, joka kokee olevansa tiedoiltaan vajavainen.

Yhteisen veisuun ja jaetun hiljaisuuden kautta voimme etsiä Jumalaa yhdessä pienentyen. Jokainen meistä on samalla viivalla. Haluan uskoa siihen, että kysyminen riittää, että virsi Siionin riittää, kelpaa armosta edes vilaus. Että Jumalan puoleen voi halutessaan kääntyä, vaikkei Häntä aivan ymmärtäisikään.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA AVARASSA
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

Rakas ystäväkansa, ei aseteta itsellemme kriteeriksi lähestyä Jumalaa vasta sitten, kun tiedämme Jumalasta tarpeeksi. Voimme valita veisuun ja Jumalan, vaikka Hän tuntuisikin tuntemattomalta ja salatulta. Rohkenisin väittää, että sitä Hän on lopulta myös kaikista oppineimmille teologeille.